

носятъ умразата въ душата си противъ убийците и дѣлото и въ удобенъ за тѣхъ случай ще отмѣстятъ или лично или на дѣлото. Така обяснявахъ азъ на селенитѣ. Ние понесохме кръста на апостолитѣ — да създаваме отъ тѣлпата хора, граждани и революционери, да слагаме своя животъ за тѣхъ, а не да ги избиваме и съ това да обслужваме на подтиснитѣ. Възпротивихъ се на Църското ржководно тѣло и отмѣнихъ решението му. Убитиятъ Стоянъ и другитѣ двама бедняци не бѣха посвѣтени въ революционната тайна и нѣмаше какво да предаватъ. Малката селска революционна организация въ лицето на ръководството си, за да оправдае бездейността си и страха си, търсѣше шпиони въ съселенитѣ си, които бѣха неприятни на нѣкого отъ ръководството. Азъ искахъ да се срещна съ тия „опасни“ хора, да говоря съ тѣхъ и да ги посвѣтя въ дѣлото, като имъ дамъ да разбератъ, че тайната ще се запази само между мене и тѣхъ за всичко говорено. И въ последното ни събрание, обаче, не бѣха поканени нито единъ отъ двамата. Научихме отъ нѣкои въ събранието, че единъ двамата работили въ гората — правилъ корита. Гюрчинъ Наумовъ, мой четникъ, познаваше лично набедения шпионинъ. Следъ събранието, въ което се осведомихъ за всичко, излѣзохъ надъ селото на 7—800 крачки въ гората до една пжтека и току що влѣзнахме въ гората, близо до селската рѣка, оставихъ Гюрчинъ съ двама четници да следи движението на войската, дали е взела мѣрки за преследването на Ислямъ Чаушъ или насъ, дали сж ни видѣли на излизане отъ селото. Край рѣката, по посока къмъ Гюрчина и четницитѣ, бѣха се насочили 5—6 души аскерлии, единъ отъ които даде, случайно или отъ „кефъ“, единъ изстрелъ. Селенинътъ, когото чакахме, нерамилъ едно корито, бѣше на 50—60 крачки предъ Гюрчина. Като чу гърмежа, той захвърли коритото и хукна да бѣга, викайки: хайдути, хайдути... Войниците, които идѣха насреща му, изгърмѣха още по единъ пжтъ и избѣгаха въ казармата. Едва що бѣха спрѣли до казармата, една вълча глутница отъ около десетина вълци близо до насъ, на около 200 крачки, ни създаде весела музика, виейки хорово. Азъ често имитирахъ воя на старъ вълкъ; това правихъ когато имахъ изгубенъ четникъ, за да чуе и се прибере въ четата. Това направихъ и сѣга. Виехъ по подражание на стария вълкъ, и следъ 10—15 минути четницитѣ ми се прибра-